

Sygn. akt V CSK 448/18

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa H. Z. i D. Z.

przeciwko T. Z.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 kwietnia 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 20 kwietnia 2018 r., sygn. akt V ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz każdej z powódek kwotę po 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwany wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), mającą wynikać z naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 445 § 1 w zw. z art. 444 k.c. w związku z zastosowaniem obok tych przepisów także art. 448 k.c., jako podstawy zasądzenia zadośćuczynienia oraz art. 440 k.c. w związku z odmową obniżenia zadośćuczynienia przyznanego powódkom stosownie do przesłanek określonych w tym przepisie.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wiąże się z ewidentną i widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwością zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. W postanowieniu z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12 (nieopubl.), Sąd Najwyższy wyjaśnił ponadto, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia i do istnienia takiego związku między wytykanym uchybieniem, a wynikiem postępowania w sprawie powinien zmierzać skarżący. Podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być jednak zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uzasadnieniem zaskarżonego wyroku nie potwierdza tezy

pozwanego o ewidentnej wadliwości zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymagałoby prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. W pierwszej kolejności, nie wykazał skarżący rażącego naruszenia art. 445 § 1 k.c. przez dowolne określenie, jaką sumę zadośćuczynienia należało uznać za „odpowiednią” dla powódek, skoro z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynika, że Sąd Apelacyjny nie podzielił stanowiska pozwanego o wygórowaniu i rażącej wysokości zasądanego zadośćuczynienia szczegółowo wskazując okoliczności, które miały wpływ na tę ocenę, a w szczególności zakres doznanej przez obie powódki krzywdy, ze względu na skutki działań pozwanego w sferze zdrowia psychicznego powódek, czas trwania i intensywność zachowań pozwanego, jego postawę w trakcie czynu i w późniejszym czasie.

Nie wykazał również skarżący rażącego naruszenia art. 445 § 1 w zw. z art. 444 k.c. jak i art. 448 k.c. we wskazany w skardze sposób, już choćby z tego powodu, że przedmiotem niniejszej sprawy była krzywda doznana przez powódki w związku z naruszeniem nie tylko dobra osobistego w postaci zdrowia, ale także nietykalności cielesnej, godności i czci. Nie można także przyjąć, że skarżący wykazał, iż doszło do naruszenia w stopniu kwalifikowanym przepisu art. 440 k.c. poprzez odmowę miarkowania zadośćuczynienia ze względu na jego sytuację majątkową. W orzecznictwie Sądu Najwyższego konsekwentnie przyjmuje się, że przepis art. 440 k.c., stosuje się tylko w takich sytuacjach, w których znajduje to usprawiedliwienie w zasadach współżycia społecznego, przy uwzględnieniu okoliczności danej sprawy. Przy czym nawet dysproporcja w pozycji majątkowej stron nie stanowi wystarczającej przesłanki „miarkowania”, niezależnej od innych okoliczności (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z 26 stycznia 2011 r., V CSK 308/10, OSNC 2011, nr 10, poz. 116; i z 7 marca 2017 r., II CSK438/16, niepubl.).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 ze zm.), orzeczono jak w postanowieniu.